

De beste jonge kunst van Fryslân

Beeldende kunst

Galerie BAS in Sneek presenteert in de Simmersalon werk van de zeven genomineerden voor het tweede Cobra de Groot Stipendium, een aanmoedigingsprijs voor jonge Friese kunstenaars die pas zijn afgestudeerd aan de Groninger kunstacademie Minerva.

RIENTS KOOISTRA

In haar testament bepaalde Cobra de Groot (1922-2005) dat haar nalatenschap zou worden beheerd door een stichting die als doelstelling zou moeten hebben het stimuleren van beeldende kunst voor en bij jonge mensen in Fryslân. Eén van de initiatieven van deze stichting is het Cobra de Groot Stipendium. De winnaar ervan krijgt naast een geldbedrag en intensieve begeleiding, een solotentoonstelling in Museum Martena in Franeker. In Sneek zijn de kunstwerken van de zeven genomineerden te zien, inclusief de winnaar.

Sylvia Dijkstra (1981, Leeuwarden) toont haar *Knuffeljurk* dat, inderdaad, een jurk voorstelt. De immense jurk met sleep is opgebouwd uit een enorme partij knuffelbeesten. Dat zorgt voor een kleurrijk en uitbundig mozaïek van mens- en dierknuffels. Ook in het werk *Schenken* is warmte, veiligheid en contact een belangrijk element. Op de grond ligt een traditioneel Perzisch tapijt met daarop een kan met water, omringd door een vijftal glazen. De kunstenaar nodigt ons uit plaats te nemen op dit tapijt om vervolgens elkaar niet alleen water, maar ook aandacht te schenken.

Ik dochts net, mei myn rimpels is de prachtige titel bij het imposante olieverfschilderij op linnen van Hanny de Beer. Op uiterst liefdevolle wijze schilderde zij een oude dame. Gekleed in een chique jurk en voorzien van parelsnoer en bruine slofjes kijkt de geportretteerde ons aan met een blik van waardige aanwezigheid. De grote, over elkaar gevouwen handen duiden op een zekere terughoudendheid die in de titel van het werk weerklinkt. De jury van het Cobra de Groot Stipendium schrijft over De Beer: „Het contrast tussen kwetsbaarheid en kracht fascineert haar en komt uitstekend tot uitdrukking in het getoonde werk.” De kunstenaar kreeg een aanmoedigingsprijs naar aanleiding van dit prachtige schilderij.

Letterlijk niet zonder handschoenen aan te pakken is het werk van Margriet Talstra (1984, Surhuisterveen). Zij nodigt ons uit met behulp van witte stoffen handschoenen, te bladeren in het door haar gecomponeerde fotoboek dat qua formaat doet denken aan middeleeuwse manuscripten. Al bladerend zien we onder meer foto's van schilderijen, textiele vormen en pure foto's die regelmatig doorkruist worden door meanderende tekstlijnen. *Nudity is the uniform of the other side* is zo'n tekst en tussen geschilderde tenen door lezen we *How*

goodness heightens beauty.

Droom

Intrigerend zijn de schilderijen van Sanne Romkema (1981, Spannum). Op het schilderij *Ballon* is een naakt meisje afgebeeld waarvan het hoofd door gekras onzichtbaar is geworden. Ze houdt een ballon vast. De schilderijen van deze kunstenaar zijn opgebouwd uit afbeeldingen die ogenschijnlijk geen binding met elkaar hebben en die als in een droom aan ons voorbij

trekken. Mensen en voorwerpen bezitten geen aardpunt en lijken rond te tollen in een vacuüm.

Het werk van Maurits van Putten (1986, Bears) bestaat naar eigen zeggen uit „schematische voorstellingen van de wereld.” We zien schematische afbeeldingen van machines naast schema's, delen van landschappen, cijfers/letters, pijlen en bogen. Deze kunstenaar is gefascineerd door de waarneming waaronder hij alle input verstaat die door lichaam en geest gewonnen wordt. Deze input transformeert hij tot intrigerende output.

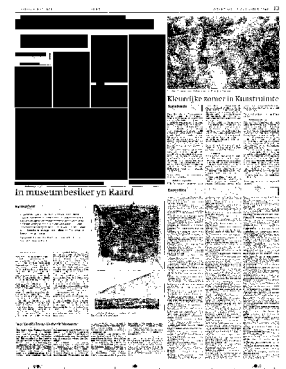
De tekeningen van Tynke Mulder (1986, Heerenveen) tonen eenzelfde transformatie van de buitenwereld. In de serie *Huiskamertaferelen* kijken we door vensterramen, als door de lijst van een kunstwerk naar binnen naar steeds één bepaald moment. „Het is mijn beleving”, schrijft Mulder „en niet die van een ander”. Fraaie verstilde momenten met planten op vensterbanken, gordijnen, mensen die een sfeer van melancholie en eenzaamheid met zich meedragen.

Interessante kunst dus van jonge Friese kunstenaars in galerie BAS, maar nog steeds is er de brandende vraag: Wie is de beste? Welnu, *Wie is de beste?* is de beste. En dat is geen onzinnige constatering. *Wie is de beste?* is namelijk de titel van de geluidssculptuur van prijswinnares Katerine Hendriks (1980, Amsterdam-Lollum). Tijdens het dwalen door de galerie hoort de bezoeker zo nu en dan uit onbekende hoek een kinderstem, die fluistert: 'Wie is de beste?' Zowel dit plotseling opdoemende geluid, maar ook de aard van de vraag werkt als een speldenprik die bij de bezoeker binnendringt. De fluisterende stem verwacht, en doet de bezoeker dat ene moment zich sterk bewust zijn van de eigen aanwezigheid. De geluidssculptuur met de kinderstem maakt alert. Missie kunstenaar geslaagd.

Het werk van Katerine Hendriks heeft een sterk kunstzinnige en creatieve -, maar eveneens een sociale,

maatschappelijke en ethische kant. Ze onderzoekt in haar werk „aan welke processen, structuren, conventies ons menselijk bestaan onderhevig is en aan welke structuren de mens gebonden is of onbewust gehoorzaamt.” De jury van het Cobra de Groot Stipendium koos unaniem voor Hendriks als winnares. Daarmee verdient deze jury ook een compliment. Namelijk door te kiezen voor een uiterst onconventioneel kunstwerk van een bijzonder oorspronkelijk en veelzijdig kunstenaar. En trouwens, met talent uit Fryslân zit het wel goed.

De expositie duurt nog tot en met 26 september.

De knuffeljurk van Sylvia Dijkstra op de Simmersalon van galerie BAS. Foto: Marchje Andringa
